

La Comédiathèque

Pieni murha ilman seurauksia

Jean-Pierre
Martinez

comediatheque.net

Tämä teksti on saatavilla ilmaiseksi luettavaksi.
Huomio! Kaikki julkiset esitykset, olivatpa ne ammatti- tai harrastajateatterin esityksiä, edellyttävät tekijän ennakkolupaa. Ota yhteyttä Jean-Pierre Martineziin ja pyydä lupa hänen teostensa esittämiseen:
<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Pieni murha ilman seurauksia

Jean-Pierre Martinez

Käännös ja sovitus: tekijä

Tahattomasta uskottomuudesta tahattomaan kuolemantuottamukseen
on vain lyhyt askel, jonka ottaa yllättävän helposti.
Vaikeampaa on päästä eroon rikoksen ruumiillisesta todisteesta...

Henkilöt

Antti
Eeva
Krista

*Tästä näytelmästä on saatavilla myös versio kahdelle miehelle ja yhdelle naiselle
tekijän verkkosivuilta.*

© La Comédiathèque

1. näytös

Hieman sotkuinen, boheemin porvarillinen olohuone helsinkiläisessä asunnossa. Lattialle jäänyt matkapuhelin soi turhaan. Antti tulee sisään selvästi huolestuneena. Hänen käsissään on verta. Hän katsoo puhelinta koskematta siihen.

Antti – Voi helvetti...

Puhelin lakkaa soimasta. Antti ottaa nenäliinan, nostaa puhelimen varovasti sen avulla ja sujauttaa sen taskuunsa. Hän järjestelee huonetta kiireesti. Lattialta hän poimii verisen paidan ja tuijottaa sitä kauhuissaan.

Antti – Ei... ei voi olla totta...

Ovikello soi. Antti tunkee paidan sohvatyynyn alle. Ovikello soi uudelleen.

Antti – Tullaan!

Hän poistuu hetkeksi avaamaan oven ja palaa vaimonsa Eevan kanssa.

Eeva – Anteeksi, mä unohdin taas avaimet. Tänään kaikki menee muutenkin päin mäntyä. Mut määrättiin puolustamaan naista, jota syytetään taposta. Sä nauraisit. Sellainen kotinikkari, joka paloitteli miehensä kolmeen osaan pistosahalla. Ja kuvittele, että... *(Hän keskeyttää huomattessaan, ettei Antti kuuntele.)* Hei, sullahan ei näytä olevan kaikki hyvin... Jumitatko sä taas sen uuden näytelmäidean kanssa?

Antti – Joo, mutta se ei ole nyt ongelma...

Eeva – Sä alat pelottaa mua. Mikä on ongelma? Älä sano, että sun äiti tulee syömään.

Antti – Ei, ei. Rauhoitu...

Hän istuu sohvalle.

Eeva – No sitten se ei voi olla ihan hirveän vakavaa. Mitä sä muuten haluat syödä? Mä en oikein jaksaisi kokata... Tilattaisiinko sushia ja syötäisiin telkkarin ääressä?

Antti – Joo... Tai ei... Ei oikein tee mieli.

Eeva – En tiennyt, että sushiin pitää olla erityinen mielentila... *(Hän istuu Antin viereen ja suutelee tätä.)* En mä sentään ehdottanut, että ottaisit mut rajusti tässä ja nyt olohuoneen matolla. *(Antin innottomuudesta.)* Vau, mikä intohimo... Mä tilaan ensin kaksi annosta. Sushissa on se hyvä puoli, ettei se ehdi kylmetä...

Antti – Toisin kuin ruumiit.

Eeva hätkähtää synkkää huomautusta.

Eeva – Hyvä on... Kun odotetaan ruokaa, sä kerrot mikä sua vaivaa, ja mä teen kaikkeni palauttaakseni sun elämänhalun... *(Hän ottaa puhelimensa ja alkaa näppäillä.)* Makea vai suolainen?

Antti – Mitä?

Eeva – Se kastike sushiin! Makea vai suolainen?

Antti – En mä tiedä...

Hän nousee ja alkaa kävellä edestakaisin.

Eeva – Yksi kumpaaikin, niin kuin aina... (*Puhelimeen.*) Hei, kotiinkuljetus. Kaksi California-annosta. Niin, Runeberginkatu 9. Yksi makea ja yksi suolainen kastike. Hyvä, kiitos... (*Hän panee puhelimen pois.*) Puoli tuntia... Tule nyt tähän mun viereen. Äiti hoitaa... (*Hän siirtää tynnyä tehdäkseen tilaa, huomaa sen alta pilkottavan verisen paidan ja vetää sen esiin.*) Mikä helvetti tämä on? Mitä täällä on tapahtunut? (*Huomaa veren Antin käsissä.*) Ootko sä loukannut itsesi?

Antti – En... Tuo ei ole mun paita. Eikä tuo veri ole munkaan...

Eeva – Kenen verta se sitten on?

Antti – Kuule, Eeva... Mä luulen, että mä tapoin jonkun.

Eeva – Sä luulet? Mitä sä oikein höpötät?

Antti – Ei... En mä oikeastaan luule. Mä tiedän.

Eeva – Antti, ei se ole mahdollista. Ei ihmisiä noin vain tapeta. Ajattele vaikka mua. Mä olen halunnut tappaa sun äidin vaikka kuinka monta kertaa, enkä ole vieläkään tehnyt sitä. Tiedätkö miksi?

Antti – En...

Eeva – Koska mä en ole rikollinen! Mä en toimi hetken mielihoiteesta. Mä harkitsen. Punnitsen hyvät ja huonot puolet. Ja päädyn siihen, että kymmenen vuotta vankilassa olisi vähän liian kova hinta siitä hetkellisestä nautinnosta, jonka saisin sun äidin kuristamisesta.

Antti – Ilmeisesti miehet hallitsevat impulssejaan huonommin.

Eeva – Kuule, Antti, mä näen rikollisia oikeudessa joka päivä. Ja usko pois, sä et sovi siihen rooliin yhtään.

Antti – Niin mäkin luulin... tähän päivään asti.

Eeva – Tästähän sä saat idean sun uuteen näytelmään!

Antti – Anteeksi?

Eeva – Nainen tulee töistä kotiin ja mies ilmoittaa tappaneensa tämän rakastajan. Sä kokeilet sun uutta ideaa muhun, niinkö?

Antti – Saatana, Eeva, mä tapoin jonkun! Miten mun pitää se sanoa, että sä uskot?

Eeva – Ei riitä, että väittää olevansa murhaaja. Se pitää myös pystyä todistamaan.

Antti – Ai jaa...?

Eeva – Jos tietäisit, kuinka moni tunnustaa rikoksen, jota ei ole tehnyt. Viime viikolla mä puolustin oikeudessa partiolaista, jota syytettiin papin tappamisesta. Ja usko tai älä, puoli tusinaa muutakin partiolaista kehuskeli tappaneensa hänet. Mä jouduin oikein taistelemaan vakuuttaakseni tuomarin siitä, että juuri mun asiakkaani oli syyllinen.

Antti – No... miten sä onnistuit siinä?

Eeva – Helposti. Vain hän tiesi, minkä puun alle hän oli haudannut papin ruumiin.

Antti – Ja?

Eeva – Ja... Where is the body?

Antti – Tuolla keittiössä.

Eeva ymmärtää äkkiä tilanteen vakavuuden.

Eeva – Keittiössä? Sä vitsaillet.

Antti – Haluatko mennä katsomaan?

Eeva katsoo keittiön suuntaan, epäröi ja luopuu ajatuksesta.

Eeva – Mutta... mitä tapahtui? Ja kuka se edes on?

Antti – Se on... Patrik.

Eeva – Patrik?

Antti – Patrik.

Eeva – Ei... Ei Patrik...

Antti – Olisitko mieluummin halunnut, että olisin tappanut jonkun muun?

Eeva – Voi luoja, Antti... Sano, ettei tämä ole totta.

Antti – Kunpa voisinkin...

Eeva – Tämä on vitsi, eikö?

Antti – Sä pidät hänen paitaansa käsissäsi. Katso. Kalvosinnapeissa on hänen nimikirjaimensa.

Eeva tuijottaa kalvosinnappeja järkyttyneenä.

Eeva – P. S....

Antti – Patrik Salonen. Eikä me edes tunneta ketään muuta, joka käyttäisi kalvosinnappeja muulloin kuin häissään.

Eeva – Mutta Antti... miksi?

Antti – Se oli vahinko...

Eeva – Vahinko? Siis... kotitapaturma?

Antti – Niinkin sitä voi kai kutsua.

Eeva – Selitä! Leikkasitko sä pihalla pensasaitaa etkä huomannut, että hän oli siinä takana kusella, ja leikkasit vahingossa... kaulavaltimon poikki? Jos se oli jotain tuollaista, älä huoli. Ei se ole murha. Hyvällä asianajajalla...

Antti – Valitettavasti se ei ihan mennyt niin...

Eeva – Miten sitten?

Antti – Sanotaan, että se oli... kuolemantuottamus.

Eeva – Miten niin tahaton?

Antti – Meillä oli keskustelu.

Eeva – Keskustelu? Tarkoitatko riitaa?

Antti – Joo... Riitaa, jos niin haluat sanoa.

Eeva – Aika rajua riitaa siis.

Antti – Niin rajua, että mä tapoin hänet. Mutta nyt musta alkaa jo tuntua, että olen kuulustelussa.

Eeva – Anteeksi. Ammattivika.

Antti – Joka tapauksessa mä tapoin hänet.

Eeva on murtunut.

Eeva – Tämä kaikki on mun syytä...

Antti – Mitä?

Eeva – Ei nyt suoranaisesti, mutta...

Antti – Miten niin sun syytä?

Eeva – Mä en hylkää sua, Antti. Intohimorikoksen pystyy sentään selittämään oikeudessa.

Antti – Intohimorikos? Tarkoitatko... minua ja Patrikia?

Eeva – Sä tapoit hänet siksi, että mä olin maannut hänen kanssaan, eikö niin?

Antti (*järkyttyneenä*) – Sä olet maannut Patrikin kanssa?

Hämmentynyt hiljaisuus.

Eeva – Etkö sä tappanut häntä sen takia?

Antti – Mä en tiennyt, että sä olet maannut hänen kanssaan!

Eeva – Siitä on pitkä aika...

Antti – Kuinka pitkä?

Eeva – En mä muista... Puoli vuotta ehkä.

Antti – Sitä sä kutsut pitkäksi ajaksi? Kohta sä sanot, että rikoskin on jo vanhentunut.

Eeva – Se oli... vahinko.

Antti – Aivan. Kotitapaturma?

Eeva – Se ei ollut suhde, Antti. Se tapahtui vain kerran. Mä en ole koskaan rakastanut häntä.

Antti – Tuo helpottaa valtavasti. Että sä pystyt makaamaan miesten kanssa, joita et edes rakasta.

Eeva – Ei miesten kanssa! Vain Patrikin kanssa, mä vannon. Se oli pelkkä väärinkäsitys! Patrik! Kuvitteletko sä oikeasti minut Patrikin kanssa?

Antti – Muistutan, että hän on mun paras ystävä.

Eeva – Ja minä muistutan, että sä tapoit hänet.

Antti – Miten se sitten tapahtui?

Eeva – Se oli... erehdys.

Antti – Ymmärrän. Tahaton uskottomuus siis.

Eeva – Juuri niin!

Antti – Huonompaa selitystä en ole eläissäni kuullut. Onko tuo sun puolustuslinjasi?

Eeva – Älä käännä rooleja toisinpäin. Sä olet tehnyt rikoksen, en minä. Ja nyt sun pitää selittää asia poliisille.

Antti – Aiotko sä ilmiantaa mut poliisille?

Eeva – Mitä muutakaan me voidaan tehdä?

Antti – Sitä mä aioinkin tehdä ennen kuin sä tulit. Mutta nyt kun mä tiedän, että Patrik oli sun rakastajasi, kukaan ei usko kuolemantuottamukseen!

Eeva – Tästäkin tulee nyt mun syyni! Eikä hän ollut mun rakastajani. Me maattiin yhdessä vain kerran!

Antti – Joka tapauksessa kaikki pitävät sitä kostona. Ennalta suunniteltuna tekona. Mä saan elinkautisen!

Eeva – Me selitetään niille...

Antti – Tahaton uskottomuus vai?

Eeva – Hei! Minä en ole tappanut ketään, selvä?

Hiljaisuus.

Antti – Mitä me sitten tehdään?

Eeva – Miten niin me?

Antti – Et sä voi jättää mua nyt! Sä petät mua mun parhaan ystävän kanssa, ja kun mä olen tappanut hänet, sä peset kätesi koko jutusta?

Eeva – Kun sä tapoit hänet, sä et vielä tiennyt, että mä olin maannut hänen kanssaan!

Antti – Älä takerru sanoihin.

Eeva – Totta muuten. Miksi sä ylipäättään tapoit Patrikin?

Antti – Tyhmä juttu.

Eeva – Mä kuuntelen.

Antti – Hän myönsi, ettei pitänyt yhtään mun viime näytelmästä.

Eeva – Siitä viimeisestä? Pannukakku?

Antti – Hyvä on, ehkä se ei ollut mun paras.

Eeva – Siitähän tuli täydellinen pannukakku.

Antti – Kiitos kun muistutat niin hienotunteisesti.

Eeva – Mä sanoin, että nimi pitäisi vaihtaa... Ja sen takia sä tapoit hänet? Koska hän sanoi, ettei pitänyt näytelmästä, jota kaikki muutkin pitivät ihan paskana?

Antti – Kai se sai vuosia kyteneen kilpailun meidän välillämme leimahtamaan. Me ollaan aina kilpailtu Patrikin kanssa. Naisista muun muassa. Jo lukiossa...

Eeva – Ja sitten?

Antti – Me käytiin toistemme kimppuun. Hän liukastui ja löi ohimonsa pöydän kulmaan.

Eeva – Paidassa olevan veren määrästä päätellen olisin veikannut veitseniskua.

Antti – Verta tuli joka paikasta. Silmistä, nenästä, korvista. Hän kouristeli ehkä vartin. Sitten ei mitään.

Eeva – Etkö sä ajatellut soittaa ambulanssia?

Antti – Kun mä sanon vartin, se saattoi olla pari minuuttia tai pari sekuntia. Mä olin paniikissa. Täysin lamaantunut. En tajunnut mitään. Kun vihdoinkin aioin soittaa, oli jo liian myöhäistä... (*Ovikello soi. Antti huolestuu.*) Luuletko, että ne tuli?

Eeva – Ketkä? Ensihoitajat?

Antti – Poliisi!

Eeva – Jos et sä kerran soittanut niille...

Antti – Naapurit saattoivat kuulla jotain.

Eeva – Ei, se on varmaan Krista.

Antti – Krista? Patrikin vaimo?

Eeva – Tunnetko sä jonkun toisen Kristan?

Antti – Mutta miten hän voisi jo tietää?

Eeva – Ei hän tiedä. Hän soitti mulle tunti sitten. Mä olin unohtanut koko jutun. Hän halusi puhua jostain tärkeästä, ja mä sanoin, että hän voi tulla käymään.

Antti – Ei avata.

Eeva – Hän ihmettelee sitä. Mä sanoin olevani täällä.

Antti – Olet oikeassa... Mene sä. Mä piiloudun keittiöön.

Eeva – Eikö olisi parempi kertoa hänelle kaikki ja saada tämä loppumaan?

Antti – Kertoa, että hänen miehensä ruumis makaa tuolla keittiön lattialla verilammikossa? Onko se susta oikea tapa ilmoittaa, että hän on leski?

Ovikello soi uudelleen.

Eeva – Hyvä on... Mä yritän saada hänet lähtemään nopeasti. Sitten mietitään.

Antti – Älä missään tapauksessa päästä häntä keittiöön.

Antti menee piiloon keittiöön. Eeva käy avaamassa oven laitettuaan paidan takaisin tyynyn alle.

Eeva – Tullaan!

Eeva poistuu ja palaa hetken kuluttua Kristan kanssa.

Krista – Anteksi kun tulen näin ilmoittamatta. Eihän Patrik ole täällä?

Eeva – Patrik? Miksi ihmeessä olisi? Ei. Miksi?

Krista – Luulin nähneeni hänen skootterinsa tuolla alhaalla, mutta... skootteri kuin skootteri. Kaikkihan ne näyttävät samalta, eikö?

Eeva – Niin... Joo.

Krista – Entä Antti?

Eeva – On hän täällä, mutta... hän tekee töitä. Kirjoittaa uutta näytelmää. Ja sähän tiedät, millainen hän on kirjoittaessaan...

Krista – Ymmärrän. Varsinkin sen viime näytelmän flopin jälkeen... Mikä sen nimi nyt olikaan?

Eeva – Pannukakku.

Krista – Olihan selvää, että siitä tulee pannukakku.

Eeva – Et kai sä siitä tullut puhumaan.

Krista – Anteeksi kun häiritsen. Tiedän, ettei tämä ole paras hetki, mutta tämä on tärkeää.

Eeva – Et sä häiritse! Jos ystäviin ei voi luottaa silloin kun niitä tarvitsee... Haluatko jotain juotavaa?

Krista – Ei kiitos, ei tarvitse.

Eeva – Hyvä... (*Krista katsoo häntä hieman ihmeissään.*) Siis... istu toki. (*Krista aikoo istua sohvalle juuri sen tyynyn viereen, jonka alla paita on.*) Öh... istu mieluummin tuohon.

Eeva osoittaa Kristalle epämurkkaa jakkaraa tai rahia.

Krista (*istuutuen*) – Selvä...

Eeva – Näihin sohviin kun istahtaa, niin niihin nukahtaa saman tien. Mä olen vähän väsynyt ja... haluan todella keskittyä siihen, mitä sä sanot. (*Hän ottaa samanlaisen istuimen ja istuu.*) No, mikä oli niin tärkeää?

Krista – Sä et usko tätä... Mä sain juuri tietää, että Patrik pettää mua.

Eeva – Ei kai? Etkö sä tiennyt?

Krista – En. Miksi? Tiesitkö sä?

Eeva – En tietenkään! Mä tarkoitin... Tiedätkö sä kenen kanssa?

Krista – En tarkalleen.

Eeva – Hyvä, hyvä...

Krista – Miten niin hyvä?

Eeva – Siis... eikö olisi vielä pahempaa, jos sä tietäisit kenen kanssa?

Krista – En tiedä...

Eeva – Ja mitä väliä sillä lopulta on? Olennaista on, että hän pettää sua, eikö?

Krista – Niin... Olet oikeassa. Pahinta olisi, jos se olisi joku jonka mä tunnen.

Eeva – Niinpä...

Krista – Kuvittele. Saat tietää, että miehesi pettää sua parhaan ystäväsi kanssa.

Eeva – Mitä sä nyt puhut...?

Krista – Älä huoli. Mä en ikinä tekisi sulle mitään sellaista.

Eeva – Kiitos.

Krista – Joka tapauksessa tämä oli tässä. Mä haen eroa.

Eeva – Älä nyt hätiköi... Eikö tuo ole vähän nopea päätös? Ehkä se oli vahinko...

Krista – Vahinko? Miten niin? Luuletko, että toisen ihmisen sisään vain törmätään vahingossa? Kun ajatukset olivat muualla? Sitten täytetään vahinkoilmoitus ja vakuutus korvaa?

Eeva – Ei tietenkään, mutta...

Krista – Ja illalla mies tulee kotiin ja sanoo vaimolleen: ai niin, unohdin kertoa, mulle sattui pieni kolari, mä ajoin naapurin päälle. Mutta älä huoli, se oli hänen syynsä.

Eeva – Hän ajoi naapurin päälle?

Krista – En! Se oli esimerkki. Ootko sä muuten kunnossa? Musta tuntuu, että tämä järkyttää sua enemmän kuin mua.

Eeva – Mä olen huolissani susta. Te olitte niin... Kun sanottiin Patrik ja Krista, se kuulosti aina...

Krista – Samalta kuin Antti ja Eeva.

Eeva – Niin. Ajatus siitä, että te eroaisitte...

Krista – Siinä sen näkee. Mikään ei kestä ikuisesti.

Eeva – Ei Aatamilla ja Eevallakaan lopulta kovin hyvin mennyt.

Krista – Joka tapauksessa mä en enää ikinä nuku saman katon alla sen paskiaisen kanssa.

Eeva – Ymmärrän.

Krista – Ja sä hoidat mun avioeron, jooko?

Eeva – Minäkö? En tiedä... Mä tunnen teidät molemmat. Se voisi olla vähän hankalaa.

Krista – Sä vitsaillet? Sä olet mun ystävä! Patrik on enemmän Antin kaveri. Mehän tunnettiin jo ennen kuin tavattiin heidät.

Eeva – Totta.

Krista – Kaikki miehet on sikoja... En mä Antista puhu tietenkään.

Eeva – Tietenkään.

Krista – Vaikka kyllä ne kaksi keskenään aika hyvin yhteen sopivat...

Eeva – Älä nyt liioittele. Mä vakuutan, että Antti...

Krista – Odotas vaan. Patrik saa kyllä tuntea tämän eron nahoissaan. Sä olet tappaja, vai mitä?

Eeva – Anteeksi?

Krista – Asianajajana! Sä olet varsinainen tappaja. Ainakin sellainen maine sulla on.

Eeva – Ai on?

Krista – Paula sanoi. Muistatko, sä hoidit hänen avioeronsa.

Eeva – Ai niin?

Krista – Tietysti muistat! Hän oli naimisissa hammaslääkärin kanssa. Iso vastaanotto Eirassa. Kuulemma siinä hoitotuolissa potilaat eivät avanneet suutaan pelkästään hampaiden takia... Joka tapauksessa sä kuulemma jätit sen miehen aivan puille paljaille.

Eeva – Ei nyt liioitella. Ei asianajajan tehtävä oikeastaan ole sellainen. Avioero on ennen kaikkea yhteisen elämänhankkeen epäonnistuminen. Meidän tehtävämme on tehdä erosta mahdollisimman vähän kivulias...

Krista – Älä ole noin vaatimaton. Mä tiedän, että sä olet tappaja. Ja Patrikin mä haluan kyniä puhtaaksi.

Antti palaa yllään veritahrainen esiliina.

Antti – Hei.

Krista – Mä luulin, että sä kirjoitat seuraavaa menestysnäytelmääsi.

Antti – Kokkaan siinä sivussa vähän...

Krista – Vai niin...

Antti – Kirjoittamisessa ja ruoanlaitossa on paljon samaa. Ensin hyvät raaka-aineet. Sitten hyvä resepti. Vähän suolaa, vähän maustetta. Sen jälkeen annetaan hautua...

Krista – Selvä... En tiennytkään, että olet vielä mestarikokkikin. Mikä sun bravuurisi on?

Antti – Villisikapatee.

Eeva – Hänen kuuluisa salainen reseptinsä. Kun hän tekee sitä, keittiöön ei saa mennä kukaan.

Antti – Entä sä? Kaikki hyvin?

Eeva – Patrik on jättänyt meidät... Siis Krista... Krista on päättänyt jättää Patrikin.

Antti – Ei kai?

Krista – Mä sain juuri tietää, että se paskiainen pettää mua. Tiesitkö sä jotain?

Antti – Minäkö? En tietenkään! Miksi mä olisin tiennyt?

Krista – Mä tiedän kyllä miesten solidaarisuuden. Kaverille järjestetään alibi. Tai vaikka vierashuone.

Antti – Sä olet ihan väärillä jäljillä, Krista. Me ollaan ystäviä. Miten sä voit kuvitella, että...

Krista – Anteeksi. Hermot. Mä alan puhua ihan mitä sattuu.

Eeva – Sä jäät tänne hetkeksi rauhoittumaan. Sitten menet kotiin nukkumaan ja puhutaan tästä huomenna uudestaan, kun pää on selvä. Sopii?

Krista – Kotiin? Mä sanoin, ettei tule kuuloonkaan! Itse asiassa kun te molemmat olette tässä, mä haluaisin pyytää yhtä palvelusta...

Antti – Niin...?

Krista – Haittaisiko teitä, jos mä nukkuisin täällä tämän yön?

Eeva – No tuota...

Krista – Huomenna mä keksin jotain. Tai menen äidin luo. Mutta tänä iltana... (*Hän alkaa nyhkyttää.*) Mä tarvitsen ihmisiä ympärilleni. Ja te olette mun ainoat ystävät.

Eeva menee lohduttamaan häntä.

Eeva – Totta kai. Ilman muuta.

Krista – Mä tiesin, että voin luottaa teihin. En pysty puhumaan tästä äidille vielä. Hän vihasi Patrikia. Hän sanoi aina, että Patrik juoksee naisten perässä. Valitettavasti hän oli oikeassa. Mutta nyt mä en jaksa kuunnella hänen moraalisaarnojaan. Teidän kanssa...

Eeva – Tietysti. Me ollaan täällä sua varten. Eikö niin, Antti?

Krista – Te olette oikeita ystäviä. Oikeasti.

Krista heittäytyy Eevan syliin.

Eeva – Älä huoli, kyllä tämä järjestyy... Toivottavasti.

Antti – Mä jätän teidät tyttöjen kesken. Menen viimeistelemään pateen.

Eeva katsoo hänen poistumistaan kauhuissaan.

Krista – Jos Patrik olisi nyt tässä mun edessä, mä en tiedä mitä tekisin. Välillä tekee mieli jauhaa se sika pateeksi.

Eeva – Älä sano noin...

Krista (*pyyhkii kyyneleitään*) – Anteeksi, että mä kaadan tämän kaiken sun niskaan.

Eeva – Onko vähän parempi?

Krista – Vähän. Mutta nyt mä ottaisin kyllä jotain juotavaa.

Eeva – Öh... Joo. Mitä sä haluat?

Krista – Lasillinen hanavettä riittää. Älä vaivaudu, mä haen itse keittiöstä.

Eeva – Ei!

Krista (*yllättyneenä*) – Aivan. Villisikapatee. Unohdin.

Eeva – Sä tarvitset nyt jotain vahvaa, usko pois.

Krista – En tiedä...

Eeva – Mä otan sun kanssa. Mäkin tarvitsen jotain vahvaa.

Krista – Ai jaa?

Eeva ottaa kaapista pullon ja kaksi lasia ja kaataa niihin. Hän kohottaa lasinsa.

Eeva – Ei anneta tämän lannistaa, vai mitä? (*Hänen äänensä murtuu.*) Kyllä tästä selvitään...

Eeva purskahtaa itkuun, ja nyt Krista menee lohduttamaan häntä.

Krista – Mä tiesin, että sä olet ystävä, mutta en olisi uskonut tämän koskevan suhun näin kovaa.

Eeva ryhdistäytyy.

Eeva – Otetaan nyt. Ei se Patrikia takaisin tuo, mutta ehkä rentouttaa vähän.

Hän tyhjentää lasinsa yhdellä kulauksella. Krista tekee samoin.

Krista – Huh... Tällä herättäisi kuolleen.

Eeva – Kunpa vain...

Krista – Mitä tämä on?

Eeva – Pontikkaa.

Krista – Ahaa... Tässä kyllä maistuu... Ei tässä oikeastaan maistu mikään, vai?

Eeva – Ei.

Krista – Mutta hengitystiet se ainakin avaa.

Eeva – Niin.

Hiljaisuus.

Krista – Miten mä olen voinut olla näin tyhmä...?

Eeva – Mitä?

Krista – Patrikin kanssa! Mä en tajunnut mitään.

Eeva – Ehkä hän palaa vielä... Tämä on vain painajainen. Kohta me kaikki herätään.

Krista – En usko. Sä kysyit äsken, tiedänpö kenen kanssa...

Eeva – Kenen?

Krista – Sen naisen, jonka kanssa Patrik petti mua.

Eeva – No?

Krista – Kunpa niitä olisi vain yksi.

Eeva – Mitä tarkoitat?

Krista – Mä sain sattumalta murrettua hänen muka työkoneensa salasanan, pääsin koneelle ja löysin tilin deittisivustolta.

Eeva – Deitti...

Krista – yhdenillanjuttu.fi. Hän ei petä mua yhden naisen kanssa, Eeva. Vaan satojen!

Eeva – Ei kai?

Krista – Se on täysi seksiaddikti. Vanhoja, nuoria, lihavia, laihoja, blondeja, brunetteja... Ei se ole nirso. Se nai kaikkea mikä liikkuu.

Eeva – Ai jaa...?

Krista – Mä olen vasta nyt tajunnut sen. Ja jos sä näkisit, mitä ne naiset sille lähettää...

Eeva – Ai alastonkuviakin...?

Krista – Ei, mä tarkoitan viestejä. Niiden keskusteluja siellä sivustolla.

Eeva – Aivan. Joku raja sentään.

Krista – Joo, no Patrik kyllä venyttää niitä rajoja aika pitkälle.

Eeva – Niinkö pahasti?

Krista – Jos sä lukisit niitä keskusteluja... Mä en tunne koko miestä enää. Mun kanssa seksi on ollut aika... arkista.

Eeva – Niin meilläkin... Siis mulla ja Antilla.

Krista – Ole varovainen. Sitä luulee tuntevansa toisen, ja sitten yhtenä päivänä...

Kuuluu sähköveitsen, pensasleikkurin tai moottorisahan kaltaista ääntä.

Eeva – Hän taitaa leikata pensasaitaa...

Krista – Samalla kun tekee villisikapateeta?

Ääni voimistuu.

Eeva – Ehkä mun pitäisi käydä katsomassa mitä hän tekee. Mene sä sillä välin vierashuoneeseen.

Krista – Selvä. Ei tarvitse näyttää tietä, mä tiedän missä se on. Ja kiitos vielä kaikesta.

Krista poistuu. Antti palaa.

Antti – Minne hän meni?

Eeva – Kuristin hänet ja laitoin kylpyammeeseen odottamaan. Samalla vaivalla poistetaan kaikki hankalat todistajat.

Antti – Et kai sä oikeasti?

Eeva – En tietenkään! Mutta sä saat selittää, mitä täällä tapahtuu. Mikä tuo hirveä meteli oli?

Antti – Mä en voinut jättää häntä keskelle keittiön lattiaa.

Eeva – Ja?

Antti – Mä laitoin hänet pakastimeen. Kunnes päätetään, mitä ruumiille tehdään.

Eeva – Ja siinä välissä sä leikkasit pensasaitaa? Keittiössä?

Antti – En, mutta... hän ei mahtunut sinne yhtenä kappaleena.

Eeva – Voi luoja... Ei tämä voi olla totta. Miten me ollaan päädytty tähän, Antti? Mä soitan poliisille nyt.

Hän ottaa puhelimensa.

Antti – Haluatko sä lähettää mut vankilaan?

Eeva – Eikö rikollisten paikka ole siellä?

Antti – Mä sanon vielä kerran: se oli vahinko.

Eeva epäröi.

Eeva – Oletko sä edes varma, että hän on kuollut?

Antti – Tarkoitatko, oliko hän varmasti kuollut ennen kuin mä paloittelin hänet kolmeen osaan pensasleikkurilla? Koska nyt siitä ei taida enää olla epäilystä.

Eeva – En olisi ikinä uskonut kuulevani tuollaista mieheltä, jonka kanssa menin naimisiin.

Antti – Tiedäthän lupauksen: myötä- ja vastoinikäymisissä. Olisit miettinyt ennen.

Eeva – Ennen mitä?

Antti – Ennen kuin petit mua Patrikin kanssa.

Eeva – Sä olet seonnut, Antti. Sä tarvitset apua. Sä itsekin sanot, että kyse oli kuolemantuottamuksesta. Vedotaan tilapäiseen mielenhäiriöön.

Eeva näppäilee numeroa.

Antti – Älä tee sitä.

Eeva – Tämä on ainoa ratkaisu.

Antti – Sua pidetään rikoskumppanina.

Eeva – Miksi ihmeessä?

Antti – Hänen vaimonsa on täällä. Etkä sä ole kertonut hänelle mitään.

Eeva – Mutta miksi mä olisin auttanut sua?

Antti – Koska Patrik petti myös sua. Sä halusit kostaa.

Eeva – Miten niin petti mua?

Antti – Mä kuulin teidän puhuvan. Mä tiedän kyllä hänen tilinsä sillä deittisivustolla.

Eeva – Eli sä tiesit?

Antti – Kun puhutaan panemisesta, miehet ovat uskomattoman leuhkoja. Välillä miettii, pettävätkö ne vaimojaan vain siksi, että pääsevät kehumaan valloituslistallaan kavereille. Se metsästäjänvaisto...

Eeva – Etkä sä sanonut mulle mitään?

Antti – Mitä hyötyä sun olisi ollut tietää? Olisit vain joutunut kiusalliseen asemaan Kristan kanssa.

Eeva – Aivan. Sä siis suojelit mua. Joka tapauksessa mulla ei ollut mitään syytä tappaa Patrikia.

Antti – Niinkö luulet?

Eeva – Miksi mä olisin tehnyt sen?

Antti – Mustasukkaisuudesta. Niin kuin Kristakin.

Eeva – Sä olet hullu.

Antti – Sä luulit olevasi ainoa. Et kestänyt sitä, että olit vain yksi hänen monista valloituksistaan. Kun mä sanoin haluavani tappaa hänet, sä autoit mua, koska säkin halusit kostaa.

Eeva – Sä olet oikeasti seonnut!

Antti – Me ollaan molemmat sekaisin. Vakka kantensa valitsee. Mä näen jo lööpit: ”Pirullinen pariskunta paloitteli parhaan ystävänsä ruumiin ja säilytti sitä keittiön pakastimessa – söi sitten rauhassa illallista lesken kanssa viereisessä huoneessa.”

Eeva – Sä kertoisit poliisille tuollaisen tarinan vain vetääksesi mut mukaasi pohjalle? Se on hirviöistä!

Antti – En minä sitä kertoisi. Tuomari ajattelisi niin. Vaikka väittäisin olevani yksin syyllinen, hän luulisi, että yritän suojella sua.

Eeva horjahtaa ajatuksesta.

Eeva – Luuletko?

Antti – Joka tapauksessa sun asianajajan urasi olisi ohi. Kuka antaisi avioeronsa hoidettavaksi naiselle, joka paloittelee rakastajiaan pensasleikkurilla?

Eeva – Valitettavasti olet oikeassa.

Antti – Ja kuvitteletko sä selittäväsi tuomarille, että petit mua vahingossa?

Eeva – Mutta se on totta!

Antti – Tahaton uskottomuus? Kerro sitten. Katsotaan, saatko edes minut uskomaan.

Eeva – Se oli se viikonloppu, kun sä olit Tampereella Pannukakun ensi-illassa. Mun piti mennä Turkuun oikeudenkäyntiin, joka lopulta siirrettiin.

Antti – Sano suoraan, ettet halunnut nähdä sitä katastrofia.

Eeva – Joka tapauksessa kummankaan meistä ei pitänyt olla kotona. Asunnon piti olla tyhjä.

Antti – Patrik pyysi avaimia voidakseen tavata yhtä valloitustaan. Olitko se siis sinä?

Eeva – Ei! Mä tulin yllättäen keskellä yötä kotiin. En tiennyt, että sä olit lainannut meidän asuntoa... ja meidän aviovuodetta, jotta hän voisi panna yhtä rakastajistaan!

Antti – Se on asunnon ainoa parisänky. Ja sitten?

Eeva – Mä menin suoraan sänkyyn kun tulin kotiin.

Antti – Patrikin viereen.

Eeva – Mä näin kyllä, että sängyssä oli joku, mutta luulin että se olit sä! Ajattelin, että olit sittenkin tullut yöllä kotiin heti ensi-illan jälkeen. Kun mä tiesin, että näytelmästä tulee pannukakku, se ei ihmetyttänyt.

Antti – Kiitos.

Eeva – Mä olin hiljaa, etten herättäisi sua.

Antti – Mutta kumppanisi heräsi kuitenkin.

Eeva – Patrikin lutka oli varmaan lähtenyt keskellä yötä. Ja ilmeisesti Patrik halusi toisen kierroksen.

Antti – Eli sä tulit vaihdosta kentälle puoliajalla.

Eeva – Hän varmaan luuli mua siksi toiseksi. Vasta aamulla mä tajusin, että sängyssä olikin Patrik eikä sinä. Vaikka kyllä mä vähän ihmettelin jo yöllä.

Antti – Miksi? Oliko se parempaa kuin yleensä?

Eeva – En mä niin sanonut. Se oli vain... erilaista. Ja mä ihmettelin, miksi sä halusit väkisin kutsua mua nimellä ”Aleksandra69”.

Antti – Hän pani siis parastaan?

Eeva – Sanotaan, etten ollut enää tottunut ihan niin suureen... mielikuvitukseen.

Antti – Ja vielä pilkkaat mua.

Krista palaa.

Krista – Anteeksi... Voisitko lainata hammasharjaa? Mä lähdin kotoa niin yhtäkkiä, etten ottanut mitään mukaan.

Antti – Yritä ainakin tänä yönä olla menemättä väärään sänkyyn. Koskaan ei tiedä.

Krista – Öh... joo.

Antti – Mä jätän teidät kahdestaan. Teillä taitaa olla paljon puhuttavaa... ja kokemuksia vertailtavana.

Hän poistuu.

Krista – Mitä hän tarkoitti?

Eeva – En tiedä... Tai tiedän.

Krista – Mitä?

Eeva – Hän syyttää mua pettämisestä.

Krista – Ja... onko se totta?

Eeva – Se oli... tahatonta uskottomuutta.

Krista – Tahatonta uskottomuutta? Sä vitsaillet.

Eeva – En.

Krista – Ahaa...

Eeva – Mä tulín kerran kotiin. Mun sängyssä oli mies. Vasta seuraavana aamuna tajusin, ettei se ollut mun oma mies...

Krista – Sä et ole tosissasi?

Eeva – Olen.

Krista – Kenet sä aiot saada uskomaan tuon, Eeva? Et kai sentään Anttia?

Eeva – Olet oikeassa. Sehän kuulostaa täysin mahdottomalta.

Krista – Harmi oikeastaan. Kuvittele: nautinto ilman syyllisyyttä.

Eeva – Ja ilman rangaistusta...

Krista – Oliko se edes sen arvoista?

Eeva – No... täytyy myöntää, että oli. Todellakin.

Krista – Jos pettää tietämättään, eihän se oikeastaan ole uskottomuutta, vai? (*Molemmat purskahtavat hermostuneeseen nauruun.*) Joo... Mutta jos Patrik yrittäisi selittää mulle jotain noin typerää, hän pitäisi mua täydellisenä idioottina.

Eeva – Tietenkin, mutta... eikö parisuhteessa pitäisi osata myös antaa anteeksi?

Krista – Anteeksi? Mä voisin tappaa sen.

Eeva – Noin kai vain sanotaan.

Krista – Etkö sä ole koskaan ajatellut tappavasi jotakuta?

Eeva – No jaa...

Krista – Jos Antti vaikka pettäisi sua, voisitko sä tappaa hänet?

Eeva – Miksi kysyt? Tiedätkö sä jotain, mitä minä en?

Krista – En, en tietenkään.

Eeva – Entä sä? Etkö sä ole koskaan pettänyt Patrikia?

Krista – En... Tai... riippuu siitä, mitä pettämiseksi lasketaan.

Eeva – Ai jaa?

Krista – Siis teknisesti...

Eeva – Ymmärrän. Lasketaanko suihinotto pettämiseksi? Sen tyyppistä?

Antti palaa.

Antti – No niin. Voidaan käydä pöytään.

Eeva – Käydä pöytään? Aiotko tunnustaa kaiken?

Antti – Mä puhuin illallisesta.

Krista – Aivan. Villisikapatee.

Eeva – Mä käyn vähän siistiytylässä.

Eeva poistuu. Vaivaantunut hiljaisuus.

Krista – Et kai sä kertonut hänelle?

Antti – Mitä?

Krista – Meidän pienestä lipsahduksesta viime uudenvuodenpäivänä.

Antti – En tietenkään! Miksi?

Krista – En tiedä... Hän käyttäytyy oudosti.

Antti – Ei se siitä johdu, mä vakuutan.

Krista – Kun me ei koskaan puhuttu siitä sen jälkeen. Mä olin vähän humalassa. Säkin olit. Eihän se merkinnyt mitään, ollaanhan me siitä samaa mieltä? Se oli vain... pieni vahinko.

Antti – Voi ei. Älä säkin aloita noista vahingoista.

Krista – Anteeksi että otin sen puheeksi. Ei olisi pitänyt.

Antti – Mä olen jo unohtanut koko jutun.

Eeva palaa hieman järkyttyneen näköisenä.

Eeva – No niin. Syödäänkö se villisika?

Ovikello soi.

Antti – Kuka siellä nyt voi olla?

Eeva – Poliisi?

Krista katsoo heidän outoa käytöstään huolestuneena.

Antti – Mä käyn katsomassa. Jos en tule viidessä minuutissa takaisin, soita mun asianajajalle.

Eeva vilkaisee Kristaa merkitsevästi rauhoittaakseen tätä.

Eeva – Meillä on tällainen pieni vitsi.

Krista – Selvä...

Eeva – Tykkäätkö sä villisiasta?

Krista – Joo... kai.

Antti palaa paketin kanssa.

Antti – Se oli sushi.

Eeva – Ai niin. Mä olin unohtanut koko tilauksen.

Krista – Te tilasitte vielä sushia?

Vaivaantunut hiljaisuus.

Pimeä.

2. näytös

Krista – Onnittelut pateesta, Antti. Se oli oikeasti herkullista.

Antti – Kiitos. Anteeksi se hauli, johon sä melkein rikoit hampaasi. Vaikka kuinka tarkasti putsaa, aina sinne jää yksi tai kaksi.

Krista – Kaikkia rikoksen jälkiä on vaikea saada häviämään, vai mitä? En tiennytkään, että sä metsästät.

Eeva – En minäkään. Kumma juttu.

Antti – Nykyään siitä ei oikein kehdata ylpeillä.

Krista – Eli sä todella tapoit sen villisian?

Antti – Mä olen vasta aloittelija. En mä mikään kummoinen ampuja ole.

Krista – Sen voin vahvistaa.

Antti – Tarkoitin metsästystä.

Krista – Villisika on sentään aika iso. Ei siihen tarvitse olla mikään tarkka-ampuja, vai?

Antti – Itse asiassa se oli enemmänkin... vahinko.

Krista – Vahinko? Kas vain.

Antti – Mä olin palaamassa metsästysreissulta tyhjin käsin. Patrikin kanssa muuten. Kotimatalla villisika juoksi tielle suoraan auton alle.

Krista – Masentunut villisika ehkä. Halusi tehdä lopun sianelämästään.

Antti – Varmaan.

Krista – Sulla riittää kyllä pokkaa.

Antti – Anteeksi?

Krista – Ja harrastuksia. Metsästys, golf...

Eeva – Pelaatko sä myös golfia?

Antti – Joo. Mä olen vähän aloitellut taas.

Krista – Pelaatko sä oikeasti golfia Patrikin kanssa, vai onko se vain alibi hänen seikkailuilleen?

Antti – Oikeasti me pelataan, mä vakuutan. Patrik on muuten tosi pelimies... Siis hyvä pelaaja.

Krista – Niin hän sanoo. Vierumäellä kuulemma on hieno 18-reikäinen kenttä metsän keskellä. Ja hotellikin ihan vieressä.

Eeva – Kuulostaa unelmalta. Sun pitää viedä mut sinne joskus, Antti. Mäkin voisin kokeilla golfia.

Krista – Joka tapauksessa annat mulle sen villisikapateen reseptin. Ai niin, anteeksi. Sehän on myös salaisuus.

Vaivaantunut hiljaisuus.

Eeva – Lisää salaattia?

Krista – Ei kiitos. Mä en pysty syömään enää palaakaan.

Antti – Jos haluat mennä lepäämään, mene vain.

Krista – Tämän jälkeen en tiedä saanko heti unta. Mutta on lohdullista tietää, että tällaisessa tilanteessa ystäviin voi luottaa.

Eeva – Ole kuin kotonasi, Krista.

Antti – Jälkiruokaa?

Eeva – Pakastimessa on jäätelöpuikkoja...

Krista – Ei kiitos. Mä käyn pesemässä kädet, jos sopii.

Hän nousee.

Antti – Mieluummin kylpyhuoneessa. Keittiö on vähän... sekaisin.

Krista poistuu. Antti ottaa lisää pateeta.

Eeva – Sä näytät ottavan tämän yllättävän rennosti. Ruokahaluakaan se ei näköjään vie.

Antti – Auttaisiko se jotain, jos mä kuolisin nälkään?

Eeva – Miksi ihmeessä sä sanoit olevasi metsästäjä?

Antti – En tiedä. Se vain tuli mieleen. Pakkohan mun oli keksiä jotain, ettei hän menisi tonkimaan keittiötä.

Eeva – Entä tämä patee? Mitä se oikeasti on? Vai onko parempi, etten kysy?

Antti – Ei, tämä on oikeasti villisikapateeta.

Eeva – Meidän pitää muuten palata siihen golfiin. Siinä jutussa on jotain hämärää.

Antti – Mulla ei ole mitään salattavaa.

Eeva – Paitsi ruumis. Kysyn vielä kerran: tämä ei ole joku sairas pila, eihän? Leski on kuitenkin viereisessä huoneessa.

Antti – Käy katsomassa pakastimeen, jos et usko. Varoitin, se ei ole kaunista.

Eeva – Mä en halua nähdä mitään. Enkä tietää mitään.

Antti – On aika vaikea väittää, ettet tiennyt. Nyt ei puhuta mistään pakastetusta vauvasta jauhelihapakettien välissä, vaan melkein kaksimetrisestä miehestä kolmessa noin 65 sentin osassa.

Eeva – Sä olet hirviö. Tiedätkö, mitä ruumiin kätkemisestä voi seurata? Haluatko, että mä vietän parhaat vuoteni vankilassa?

Antti – Me ollaan samassa veneessä, Eeva. Sun on pakko auttaa mua.

Krista palaa.

Krista – Mä soitan hänelle.

Eeva – En tiedä, onko se hyvä idea.

Krista – Hänen täytyy saada tietää, että mä jätän hänet.

Eeva – Etkö sä halua miettiä vielä vähän?

Krista – Mä olen miettinyt tarpeeksi. Mä en anna ikinä anteeksi sitä, mitä hän teki.

Antti – Ehkä hänen kanssaan puhuminen voisi odottaa huomiseen?

Krista – Jos mä en tule tänä iltana kotiin, hän alkaa ihmetellä missä olen. Kohta hän soittaa poliisille.

Eeva – Niin. Siinä tapauksessa ehkä on parempi ilmoittaa.

Antti – Siinä kunnossa missä hän nyt on, tuskin hän poliisille soittaa, mutta...

Krista – Missä kunnossa?

Antti – Siis... Hän saattaa jo aavistaa jotain eikä varmaan itsekään tunne oloaan kovin mukavaksi.

Eeva – Etkö sä vain menisi kotiin? Huomenna kaikki näyttää selkeämmältä.

Krista – Mä en nuku enää yhtäkään yötä saman katon alla sen paskiaisen kanssa.

Eeva – Oletko sä nyt sellaisessa kunnossa, että kannattaa puhua hänen kanssaan?

Krista – En mä aio alkaa neuvotella talon myynnistä tai koiran huoltajuudesta. Mä sanon vain, että hän ottaa yhteyttä mun asianajajaan. Eli suhun.

Antti – Ai Eeva hoitaa teidän eron?

Eeva – En tiedä... Joo. Krista pyysi.

Antti – Hyvä on. Jos välttämättä haluat soittaa nyt, haluatko että me jätetään sut yksin?

Eeva – Jos haluat rauhaa, voit mennä...

Antti – Et ainakaan keittiöön.

Krista – Te ette häiritse. Päinvastoin.

Hän valitsee numeron. Puhelimen soittoääni kuuluu viereisestä huoneesta.

Krista – Outoa. Ihan kuin se soisi tuolla vieressä.

Antti – Se on varmaan mun puhelin.

Krista – Etkö sä vastaa?

Antti – Joo, joo. Mä menen.

Antti poistuu. Eeva katsoo hänen peräänsä epäluuloisena.

Krista – Se vain soi...

Eeva – Niin. Ei ihme.

Krista – Miksi sä sanot noin?

Eeva – Jos hän näki sun numeron ja tietää miksi soitat, hän ei ehkä halua vastata.

Krista – Patrik? Mä tiedän kaiken. Mitä kaikkea? Älä nyt esitä viatonta. Joo, se sun 18-reikäinen golfkenttäsi, juuri niin. Mikä sun nimimerkkisi olikaan yhdenillanjuttu.fi-sivustolla? Aivan, Patrik327. Ilmeisesti siellä on jo ainakin 326 muuta Patrik-nimistä kusipäätä. Senkin paskiainen! Siinäkö kaikki mitä sulla on sanottavaa? Surkimus. Se on loppu nyt, Patrik327. Seuraavan kerran kun sulla on asiaa, puhu mun asianajajalle. Sä tunnet hänet hyvin: Eeva. Niin, Eeva! Antin vaimo, sun parhaan kaverin. Menikö hiljaiseksi? Hyvää illanjatkoa, kusipää! *(Hän sulkee puhelimen.)* Tekipä hyvää saada kaikki sanottua.

Eeva on tyrmistynyt.

Eeva – Kenen kanssa sä puhuit?

Krista – Miten niin kenen? Hänen tietysti. Kenen muun?

Eeva – Patrikin? Mitä hän sanoi?

Krista – Ei paljon mitään. Mitä hän olisi voinut sanoa? Mutta ääni oli kummallinen. Mä taidan ottaa aspiriinin. Päättä alkaa särkeä. Saanko hakea kylpyhuoneesta vähän vettä?

Eeva – Mene vain.

Krista – Se paskiainen.

Krista poistuu. Antti palaa.

Antti – Kaikki hyvin? Mitä tapahtui?

Eeva – Sä olet kusettanut mua oikein kunnolla!

Antti – Mitä?

Eeva – Krista puhui juuri Patrikin kanssa puhelimesta.

Antti – Se olin minä.

Eeva – Mitä?

Antti – Patrikin puhelin. Mä olin laittanut sen taskuuni, ja sinnehän se tietenkin jäi. Mä vastasin, ettei heräisi epäilyksiä.

Eeva – Ei voi olla totta. Siksi hän sanoi, että Patrikin ääni kuulosti oudolta.

Antti – Tein niin kuin telkkarissa. Puhuin nenäliinan läpi.

Eeva – Sä olet sairas.

Antti – Nyt meillä on alibi. Mä en voi olla tappanut häntä täällä tunti sitten, kun Krista puhui juuri hänen kanssaan.

Eeva – Paitsi jos poliisi paikantaa puhelun ja huomaa, että se tuli meidän keittiöstä.

Antti – Luuletko, että ne viitsivät nähdä noin paljon vaivaa?

Eeva – Tässä puhutaan henkirikoksesta.

Hiljaisuus. Antti teeskentelee alkavansa itkeä.

Antti – Jos sä tietäisit, miten paljon mä kadun. Jos voisin palata tunnin taaksepäin... Mutta en voi.

Eeva – Tapoitko sä hänet oikeasti vain siksi, ettei hän pitänyt sun näytelmästä?

Hiljaisuus.

Antti – En. En pelkästään.

Eeva – Miksi sitten?

Hiljaisuus.

Antti – Hän kertoi maanneensa sun kanssa.

Eeva – Selvä. Mikset sä sanonut sitä heti?

Antti – Mä halusin nähdä, kertoisitko sä itse.

Eeva – Eli säkään et uskonut häntä, kun hän sanoi että se oli vain väärinkäsitys.

Antti – Patrik ei sanonut, että se olisi ollut hänelle väärinkäsitys. Siinä juuri on ongelma.

Eeva – Se paskiainen... Mä tapan sen!

Antti – Mä ehdin ensin. Mä pyydän vain, että autat mua hävittämään ruumiin. Jos sä rakastat mua... Rakastatko?

Eeva – Tietysti rakastan. Miten sä voit edes epäillä?

Antti – Mä uskon sua.

Eeva – Entä uskotko sä mua, kun sanon, että mä makasin hänen kanssaan vahingossa?

Antti – Mä yritän. Myönnä, ettei se ole helppoa.

Eeva – Mitä mä voisin tehdä todistaakseni, kuinka paljon mä rakastan sua...

Antti – Sä olet jo tehnyt paljon. Mutta olet oikeassa, mulla ei ole mitään mahdollisuutta selvitä tästä. Enkä halua vetää sua mukaan vankilaan rikoskumppanina. Mä soitan poliisille.

Eeva – Ei, odota!

Antti – Mitä?

Eeva – Mä en halua, että sä joudut vuosiksi vankilaan.

Antti – Mitä me sitten tehdään?

Eeva – Mä autan sua hävittämään Patrikin ruumiin.

Antti – Miten?

Eeva – Usko pois, asianajajana mä olen kuullut asiakkaiden kaikenlaisia pieniä salaisuuksia. Ja samalla oppinut muutaman keinon, joilla melkein kaksimetrinen mies saadaan lopulta mahtumaan kylpyammeen viemäriin yön yli kestävän lipeäkylvyn jälkeen.

Antti – Selvä...

Eeva – Mutta ensin meidän pitää päästä hänestä eroon.

Antti – Päästä hänestä eroon?

Eeva – Tarkoitan, että Krista pitää saada pois jaloista!

Antti – Sä säikäytit mut.

Krista palaa.

Krista – Miksi te näytätte tuolta? Onko jokin vialla?

Eeva – Ei, ei mitään.

Krista – Mä yritin maata vähän, mutta en saa unta.

Antti – Otetaanko lasilliset? Se voisi vähän rentouttaa.

Krista – En tiedä. Mä otin lääkkeitä. Eikö alkoholia pitäisi välttää niiden kanssa?

Eeva – Pieni ryyppy ei ole vielä ketään tappanut.

Krista – Villisika kyllä jäi vähän vatsaan. Hyvää, mutta aika raskasta.

Eeva kaataa kolme lasillista ja pudottaa huomaamatta tabletin yhteen niistä.

Antti – Kaivoit sitten taas tuon polttoaineen esiin.

Krista – Sen pontikan.

Eeva – Perähikiän paikallinen erikoisuus.

Krista – Perähikiän?

Antti – Eevalla on siellä eno. Pappi. Se tislaa tätä öisin salaisella pannulla kirkon kellarissa.

Krista on ajatuksissaan ja kuuntelee vain puolella korvalla.

Krista – Mä en tajua, missä hän ehti tavata kaikkia niitä naisia.

Antti – Hotelleja on kaikkialla.

Krista – Se oli niin pihi, etten usko sitä. Mä olen varma, että se liittyi sille sivustolle vain siksi, ettei tarvitsisi maksaa prostituoiduille. Ja usko pois, niiden profilikuvien perusteella se ei ollut kovin valikoiva.

Eeva – Kiitos vain...

Krista katsoo häntä ihmeissään.

Antti – Miksi sä muuten puhut hänestä menneessä aikamuodossa?

Krista – Mitä?

Eeva – Sä sanoit: ”se oli niin pihi”.

Krista – Koska mulle se on kuollut.

Eeva – Älä nyt sano noin.

Krista – Tai sitten joku kaveri lainasi sille asuntoaan. Tällaisissa asioissa miehet ovat valitettavan solidaarisia. En mä sua tarkoita, Antti.

Antti kaataa hänelle lisää.

Antti – Älä kiduta itseäsi. Ota mieluummin pieni ryyppy.

Krista – En tiedä mikä mulle tuli. Äsken en saanut silmiä kiinni, ja nyt väsyttää ihan hirveästi. Mä taidan mennä nyt nukkumaan.

Hän lysähtää lattialle.

Antti – Ne lääkkeet taisivat sittenkin alkaa vaikuttaa.

Eeva – Enemmänkin ne unilääkkeet, jotka mä pudotin hänen lasiinsa.

Antti – Et kai sä oikeasti tehnyt niin?

Eeva – Nyt me saadaan rauhassa hankkiutua ruumiista eroon.

Antti – Hänen ruumiistaan?

Eeva – Patrikin! Auta nyt. Viedään Krista vierashuoneeseen. Aamulla hän herää ja on virallisesti leski.

Antti – Säästetään häneltä samalla kaikki avioeron vaiva.

Eeva – Oikeastaan me tehdään hänelle palvelus.

He raahaavat Kristan jaloista kulissien taakse ja palaavat heti.

Antti – Entä Patrik?

Eeva – Lipeä on vähän hidas ratkaisu.

Antti – Varsinkin jos Krista haluaa aamulla kylpyyn.

Eeva – Totta.

Antti – Laitetaan Patrik kolmeen jätesäkkiin ja viedään metsään.

Eeva – Tai eläintarhaan. Mä olen nähnyt elokuvassa, että ruumis heitetään petojen hikkiin ja jälkiä ei jää.

Antti – Kuvitteletko sä marssivasi Korkeasaareen kolmen jätesäkin kanssa?

Eeva – Entä jos kiivettäisiin aidan yli yöllä?

Antti – Nuuksio saa kelvata. Mulla on lapio varastossa.

Eeva – Haluatko, että autan... Patrikin kanssa?

Antti – Mä olen jo tehnyt pahimman. Hoidan loputkin. Tämä on liian sotkuista hommaa.

Eeva – Kuten haluat.

Antti poistuu.

Eeva – Toivottavasti mä en tee elämäni suurinta virhettä... Mutta nyt on liian myöhäistä perääntyä. Yksi vielä rohkaisuksi.

Hän kaataa uuden lasillisen ja juo sen kerralla. Hänen puhelimensa soi.

Eeva – Haloo... (*Hämmmentyy.*) Patrik? Jos tämä on vitsi, se on todella huono. Oletko sä Antti? Anteeksi... Patrik, oletko se oikeasti sinä? En, en mä ole yllättynyt, mutta... no vähän. Ai sä unohdit puhelimesi tänne. Joo, Antti kertoi teidän... keskustelusta. Mutta miksi sä menit kertomaan hänelle? No, nyt se on tehty. Kai sen piti joskus tulla ilmi. Selvä, mä sanon hänelle. Joo. Kiitos kun soitit. Oletko muuten puhunut Kristalle? Niin, luulen että hän aavistaa jotain. Sen voi sanoa niinkin. Okei. Moi, Patrik... (*Hän sulkee puhelimen.*) Se paskiainen kusetti mua kunnolla.

Antti palaa jätesäkkien kanssa.

Eeva (*kuin mitään ei olisi tapahtunut*) – No? Valmista?

Antti – Joo. Siinä meni vähän aikaa. Pakastimessa palat olivat alkaneet jäätyä pohjaan kiinni. Jouduin irrottamaan niitä jääpiikillä.

Eeva – Voi Patrik-parkaa... Tuntuu oudolta nähdä hänet noin matkalla kohti suurta kierrätystä.

Antti – Mä en tiedä, miten mä voisin kiittää sua. Tämä on uskomaton rakkaudentodistus.

Eeva – Annatko sä siis anteeksi sen tahattoman uskottomuuden?

Antti – Tietysti. Sä näytit, kuinka paljon rakastat mua.

Eeva – Ja mä annan anteeksi sen, että sä panit parhaan kaverisi meidän sänkyyn kertomatta mulle. Sovittu?

Antti – Mulla on vielä kaksi säkkiä haettavana.

Eeva – Mä autan.

Antti – Oletko varma?

Eeva – Niin kuin sanoit: myötä- ja vastoinikäymisissä.

He poistuvat. Krista ilmestyy tokkuraisena.

Krista – Oletteko te täällä? Mihin helvettiin mä laitoin puhelimeni?

Hän katsoo jätösäkkejä uteliaana. Etsiessään puhelintaan hän löytää sohvatyynyn alta verisen paidan ja P. S. -nimikirjaimin varustetut kalvosinnapit. Hänen tokkuransa haihtuu vähitellen. Hän avaa yhden säkin ja sulkee sen heti kauhuissaan. Antti ja Eeva palaavat kahden muun säkin kanssa.

Antti – Krista! Mitä sä täällä teet?

Eeva – Etkö sä nuku?

Krista – Joo... Tai siis nukuin. Mä vain unohdin puhelimen.

Antti – Me oltiin juuri viemässä roskia.

Krista – Mä menen takaisin nukkumaan. Älkää välittäkö musta.

Hän poistuu selvästi peloissaan.

Antti – Luuletko, että hän epäilee jotain?

Eeva – Pitäisikö meidän listiä hänetkin?

Antti – Olisitko sä valmis tappamaan mun takia? Nyt mua alkaa melkein pelottaa.

Eeva (*kiihtyneenä*) – Tiedätkö Edith Piafin Hymne à l'amourin? Siinä luvataan pettää vaikka oma maa ja hylätä ystävät, jos rakastettu pyytää.

Antti (*huolestuneena*) – Kuule... mun pitää tunnustaa sulle jotain.

Eeva – Älä sano, että olet tappanut jonkun muunkin!

Antti – En. Siis tavallaan... mutta...

Eeva – Voi Patrik-parkaa. Hän oli kuitenkin ystävä. Mä haluaisin sanoa viimeiset hyvästit. Missä säkissä pää on?

Antti – Mä en tekisi sitä sun asemassasi.

Eeva – Meidän pitää kai puhua vähän, eikö?

Antti – Hyvä on. Jätesäkeissä ei ole Patrikia.

Eeva – Miten niin ei ole Patrikia? Tapoitko sä jonkun muun?

Antti – En! Mä tarkoitan, etten tappanut ketään. Miten sä edes pystyit uskomaan sen?

Eeva – Mä en ole enää varma mistään. *(Hän avaa säkin, ja hymy hyytyy.)* Hyi helvetti... Sä siis kuitenkin tapoit jonkun?

Antti – En! Tai siis kyllä, mutta...

Eeva – Mikä tuo on?

Antti – Villisika.

Eeva – Villisika? Mutta Antti, ethän sä metsästä. Vai onko sekin jotain, minkä olet jättänyt kertomatta?

Antti – En metsästä. Mutta villisikatarina oli totta.

Eeva – Älä viitsi. Nyt haluan kuulla tämän.

Antti – Mä olin Patrikin kanssa. Me oltiin pelaamassa golfia.

Eeva – Golfia vielä. Älä sano, että sä tapoit villisian golfpallolla seitsemännentoista ja kahdeksannentoista reiän välissä.

Antti – Me oltiin pelaamassa Vierumäeltä autolla. Keskellä metsää villisika juoksi eteen ja me törmättiin siihen. Me itsekkin oltiin vähällä kuolla. Kaksisataakiloinen villisika yhdeksänkymppin vauhdissa tekee rumaa jälkeä, vaikka alla olisi iso maasturi.

Eeva – Sä romutit meidän autonkinkin?

Antti – Ei kai se tässä ole pahinta? Auto suistui tieltä. Patrik oli vähän tokkurassa.

Eeva – Ja sitten?

Antti – Kun se oli vielä hengissä, mä päätin viedä sen hoitoon.

Eeva – Patrikin?

Antti – Villisian! Me nostettiin se takakonttiin. Mutta kun päästiin eläinlääkäriin, se oli kuollut vammoihinsa.

Eeva – Kuka?

Antti – Villisika!

Eeva – Selvä.

Antti – Kun villisika kerran oli jo takakontissa, me ei tiedetty, mitä sille pitäisi tehdä. Patrik keksi, että siitä voisi tehdä pateeta.

Eeva – Aivan... Sehän oli hyvä idea. Mutta miksi ihmeessä sä keksit koko murhatarinan?

Antti – Kun me paloiteltiin eläintä, Patrik tunnusti maanneensa sun kanssa.

Eeva – Villisian ruho taisi innostaa tunnustamaan. Mitä hän tarkalleen sanoi? Patrik kuitenkin tiesi makaavansa kaverinsa sängyssä.

Antti – Niin. Siksi häntä kuulemma painoi syyllisyys. Hän halusi keventää omaatuntoaan.

Eeva – Patrikin omaatuntoa?

Antti – Olet oikeassa. Luulen, että hän halusi ennen kaikkea nöyryyttää mua. Ja samalla piiloutua sen ”tahattoman uskottomuuden” taakse, niin kuin sä sitä kutsut.

Eeva – Ja sitten?

Antti – Lopulta hän myönsi, että tiesi aivan hyvin mitä teki... ja että säkin luultavasti tiesit.

Eeva – Se paskiainen. Mä vannon, että minä...

Antti – Mä uskon sua. Hän halusi vain satuttaa mua. Mä sanoin jo, että hän on aina ollut mulle mustasukkainen. Oikeasti hän on aina vihannut mua. No, me käytiin toistemme kimppuun ja...

Eeva – Siksi paidassa on verta.

Antti – Ei. Se on villisian verta siitä kun nostettiin se takakonttiin.

Eeva – Aivan.

Antti – Sitten me sovittiin. Mä annoin hänelle puhtaan paidan ja hän lähti.

Eeva – Ja sen jälkeen?

Antti – Kun sä tulit kotiin, mä olin vihainen sulle. Siitä, ettet ollut kertonut maanneesi hänen kanssaan. Mä tunsin itseni petetyksi. Kaikin tavoin.

Eeva – Anteeksi. Mutta mä vannon, etten tiennyt...

Antti – Silloin mä sain tämän idean. Se vain välähti mun mieleen. Sen eläimen paloittelu oli saanut mut jotenkin outoon tilaan. Mä olin löytänyt reseptin Kotiliedestä.

Eeva – Kotiliedestä?

Antti – Mä halusin rangaista sua. Sanoin tappaneeni Patrikin nähdäkseni, miten sä reagoit. Ja sitten kaikki lähti käsistä.

Kuuluu poliisiauton sireeni. Eeva huomaa paidan pilkottavan yhdestä säkistä.

Eeva – Se on varmaan Krista. Hän näki säkit ja paidan ja soitti poliisille.

Oveen hakataan kovaa. Krista tulee sisään suuri veitsi kädessään.

Krista – Älkää tulko lähemmäs, te sairaat sekopäät!

Eeva – Rauhoitu. Me selitetään kaikki. Tämä oli vain typerä pila.

Antti – Mä vannon, ettei näissä säkeissä ole Patrikia.

Krista – Yksikin liike, niin mä ammun!

Antti – Se on veitsi.

Eeva – Mä avaan yhden. Katso itse.

Hän näyttää yhden säkin sisällön.

Krista – Mikä helvetin hirvitys tuo on?

Antti – Villisika! Katso, siinä on karvoja joka puolella.

Krista – Patrikissakin oli karvoja joka puolella!

Eeva – Ei ihan noin paljon.

Krista – Mistä sä sen tiedät?

Ääni kulissien takaa – Poliisi!

Antti – Sä soitit ne. Sun on varmaan helpoin selittää.

Eeva – Siinä riittää selittämistä.

Krista – Selvä...

Krista poistuu.

Antti – Anteeksi. Tämä oli multa tosi typerä temppu. Mutta mä tunsin itseni petetyksi.

Eeva – Se on mun syyni. Mun olisi pitänyt kertoa heti. Mä vain pelkäsin, ettet sä uskoisi mua.

Antti – Me oltiin molemmat idiootteja.

Eeva – Siinä sen näkee. Ongelmia ei kannata lakaista maton alle. Niihin kompastuu ennemmin tai myöhemmin.

Antti – Niin. Siksi sunkin pitäisi kertoa Kristalle.

Eeva – Mitä?

Antti – Kristalle. Patrikista.

Eeva – Hän pettää Kristaa kaiken liikkuvan kanssa.

Antti – Joo, mutta sä olet hänen paras ystävänsä.

Krista palaa.

Krista – Kaikki kunnossa. Ne lähtivät jo. Anteeksi, mä en tiedä mikä muhun meni.

Eeva – Me ollaan kaikki vähän sekaisin tänä iltana. Ehkä on täysikuu.

Krista – En tiennyt, että tänään on täysikuu.

Eeva – Jos ei ole, niin ainakin tuntuu siltä.

Antti – Mä jätän teidät kahdestaan. Teillä taitaa olla puhuttavaa.

Antti poistuu.

Krista – Mitä hän tarkoitti?

Hiljaisuus.

Eeva – Mäkin olen maannut Patrikin kanssa.

Krista – Mitä?

Eeva – Mä vannon, se oli... täysin tahatonta.

Krista – Eli se tarina, jonka sä kerroit äsken, koski sua ja Patrikia?

Eeva – Mä olen halunnut kertoa jo pitkään, mutta en tiennyt miten.

Krista – Miten se on edes mahdollista?

Eeva – Koska tuo paskiainen Antti lainasi meidän aviovuodetta Patrikin salaisiin tapaamisiin.

Krista – Hyvä on, mä uskon sua. Enkä halua tietää enempää. Sä olet mun paras ystävä, eikö?

Eeva – Kiitos, Krista.

Krista – Kaikille sattuu virheitä, etenkin jos on juonut vähän liikaa.

Eeva – Mä olin täysin selvin päin.

Krista – Ei sillä ole väliä. Todellinen syyllinen tässä on Patrik. On parempi, ettei se ole nyt mun edessä, koska mä voisin tappaa sen!

Eeva – Ei ketään noin vain tapeta, älä huoli. Mutta jos tarvitset asianajajaa, mä olen tässä. Siis avioeroon.

Krista – Kiitos. Mä taidan jättää teidät kahdestaan. Teilläkin on varmaan puhuttavaa. Mä menen yöksi äidin luo. Sanon vaikka, että unohdin avaimet.

Eeva – Hyvä. Huomenna sä näet kaiken selvemmin. Me kaikki nähdään.

Krista lähtee. Antti palaa. He istuutuvat sohvalle ja ovat hetken hiljaa.

Antti – Oliko se oikeasti tahatonta?

Eeva – Sanotaan sitten, että se oli... tiedostamatonta.

Antti – Selvä. Mä teeskentelen uskovani.

He halaavat.

Eeva – Mutta sen jälkeen mun libido kyllä heräsi uudelleen.

Antti – Mä huomasin. Ihmettelinkin mistä se johtui.

Eeva – Meidän pitäisi tehdä tällaista useammin.

Antti – Tarkoitatko sokkotreffejä meidän aviovuoteessa?

Eeva – Onko sulla muita kavereita, joille sä lainaat meidän asuntoa niiden rakastajattaria varten?

Antti – Mä ajattelin vastavuoroisuutta. Sullakin on varmasti ystäviä, jotka pettävät miehiään ja tarvitsevat paikan salaisille suhteilleen. Sä olet mua yhden edellä. Nyt on mun vuoro.

Eeva – Anteeksi, mulla on vain uskollisia ystäviä.

Antti – Vaikea uskoa. Palataan asiaan. Mutta täytyy myöntää, että ajatus kiihottaa muakin.

Musiikkia. He suutelevat.

Pimeä.

Epilogi

Kolme matkalaukkua on pinottu olohuoneen nurkkaan. Antti tulee ulkoa ja riisuu takkinsa.

Antti – Kulta! Oletko täällä?

Eeva tulee sisään.

Eeva – No? Miten meni?

Antti – Ne rakastivat näytelmää. Ottavat sen ohjelmistoon ensi syksynä.

Eeva – Ei voi olla totta! Mahtavaa!

Antti – Ja niiden mielestä nimi on nerokas.

Eeva – Pieni murha ilman seurauksia... Kuulostaa ainakin paremmalta kuin Pannukakku.

Antti – Onhan se tavallaan tosielämästä.

Eeva – Melkein.

He suutelevat.

Antti – Loppu hyvin, kaikki hyvin.

Eeva – Mä uskoin suhun aina. Jopa silloin kun syötit mulle täysin uskomattomia tarinoita.

Antti – Lopulta tämä kaikki toi meidät lähemmäs toisiamme. Mä lupaan, etten enää koskaan valehtele sulle.

Eeva – Ja mä lupaan, etten enää koskaan salaa sulta mitään.

Antti huomaa matkalaukut.

Antti (*huolestuneena*) – Mitä nuo laukut ovat? Jätätkö sä mut jo nyt kaiken sen jälkeen, mitä juuri sanoit?

Eeva – Ne ovat Kristan. Hän kysyi, voisiko yöpyä täällä. Ilmeisesti Patrikin kanssa ei mennyt kovin hyvin. Hänellä ei ole paikkaa minne mennä.

Antti – Voi helvetti, mikä riesa. Eikö me päästä hänestä koskaan eroon?

Eeva – Ollaan me hänelle sen verran velkaa.

Antti – Hyvä on. Mutta vain yhdeksi yöksi.

Ovikello soi.

Eeva – Se on varmaan hän.

Antti – Mä haen samppanjan.

Eeva – Kristan avioeron kunniaksi?

Antti – Sen kunniaksi, että mun näytelmä pääsee ohjelmistoon! Juodaan sitten hänen kanssaan.

Antti poistuu. Eeva käy avaamassa ja palaa Kristan kanssa.

Eeva – Sä et näytä hyvältä. Riitelittekö te?

Krista – Kuule, Eeva... Mä taisin tehdä jotain tyhmää.

Eeva – Sä pelotat mua. Mitä tyhmää?

Krista – Mä luulen, että mä tapoin Patrikin.

Eeva – Ei taas. Mulle on jo kerran tehty tuo temppu. Ei toista kertaa!

Krista – Meillä oli pieni keskustelu. Se muuttui nopeasti riidaksi. Ja mä käskin hänen lähteä talosta heti.

Eeva – Ja sitten?

Krista – Hän meni hakemaan laukkujaan. Sen jälkeen tilanne vähän karkasi käsistä.

Eeva – Vähän?

Krista – Mä olin paloittelamassa kanaa. Mulla oli sähköveitsi kädessä ja... mä vähän menetin malttini.

Eeva – Missä hän on? Sairaalassa?

Krista – Valitettavasti ensihoitajat eivät voineet enää tehdä mitään. Mä halusin vain pelästyttää hänet. Hän tuli lähemmäs haastamaan mua, mä huitaisin vaistomaisesti ja... katkaisin kaulavaltimon.

Eeva – Voi luoja. Painajainen jatkuu. Missä hän nyt on?

Krista osoittaa katseellaan matkalaukkuja.

Krista – No... laukuissa.

Eeva – Ei...

Krista – Mä tarvitsen sun neuvoja, Eeva.

Eeva – Asianajajan neuvoja? Älä odota liikoja. Vaikka mä olenkin ”tappaja”, tätä ei taida saada näyttämään kotitapaturmalta.

Krista – Mä ajattelin enemmänkin, että hänet voisi liuottaa kylpyammeessa ja huuhdella viemäriin.

Eeva – Mun täytyy puhua Antin kanssa.

Antti palaa iloisena samppanjapullo kädessään.

Antti – Samppanjaa!

Naiset tuijottavat häntä sanattomina.

Pimeä.

Loppu

Kirjailija

Jean-Pierre Martinez syntyi vuonna 1955 Auvers-sur-Oisessa, Ranskassa. Hän sai ensimmäiset kokemuksensa esiintymislavalta rumpalina useissa rockyhteissä ennen kuin ryhtyi työskentelemään semiootikkona mainosalalla. Myöhemmin hän työskenteli televisiokäsikirjoittajana ja palasi lopulta teatterin pariin näytelmäkirjailijana.

Hän on kirjoittanut noin sata televisiokäsikirjoitusta ja yli 120 näytelmää. Osa hänen teoksistaan, kuten *Perjantai 13.* ja *Strip Poker*, on jo vakiinnuttanut asemansa nykyteatterin ohjelmistossa.

Nykyään Jean-Pierre Martinez kuuluu Ranskan ja ranskankielisten maiden esitetyimpiin nykyajan näytelmäkirjailijoihin. Monet hänen näytelmistään on käännetty useille kielille, muun muassa englanniksi ja espanjaksi, ja niitä esitetään säännöllisesti Yhdysvalloissa, Latinalaisessa Amerikassa sekä lukuisissa muissa maissa.

Jean-Pierre Martinezia edustaa **SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)**.

Helpottaakseen sekä ammatti- että harrastajateattereiden työskentelyä kirjailija on päättänyt tarjota näytelmiensä tekstit maksutta ladattaviksi. Jokainen julkinen esitys edellyttää kuitenkin tekijän ennakkolupaa.

Tämä teksti on tekijänoikeuden suojaama. Sen luvaton jäljentäminen, muokkaaminen tai muu käyttö, myös osittain, voi johtaa oikeudellisiin seuraamuksiin.

Jos haluat ottaa yhteyttä Jean-Pierre Martineziin tai pyytää lupaa jonkin hänen näytelmänsä esittämiseen, käytä jotakin seuraavista yhteydenottolomakkeista:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Jean-Pierre Martinezin näytelmät

Kaikki Jean-Pierre Martinezin näytelmät ja niiden käännökset ovat ladattavissa maksutta hänen verkkosivustoiltaan:

<https://jeanpierremartinez.net/en/jean-pierre-martinezin-naytelmat-suomeksi-ladattavaksi/>

<https://comediatheque.net/lataa-naytelmateksteja-ilmaiseksi/>

Tämä teksti on tekijänoikeuden suojaama. Luvaton käyttö voi johtaa oikeudellisiin seuraamuksiin ja vahingonkorvausvastuuseen.

Kaikki Jean-Pierre Martinezin näytelmät ja niiden käännökset ovat ladattavissa ilmaiseksi hänen verkkosivustoiltaan. Jokainen julkinen esitys, riippumatta siitä, onko kyseessä ammatti- vai harrastajateatteri, edellyttää kuitenkin tekijän ennakkolupaa.

Jean-Pierre Martinezin suomenkieliset näytelmät ovat ladattavissa ilmaiseksi:

<https://jeanpierremartinez.net/en/jean-pierre-martinezin-naytelmat-suomeksi-ladattavaksi/>

<https://comediatheque.net/lataa-naytelmateksteja-ilmaiseksi/>

© La Comédiathèque
Syyskuu 2026

ISBN 978-2-38602-499-3

Tekstin lataus: maksuton